

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ПЕТИМАТА БРАТЯ
КИТАЙСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА

chitanka.info

Далеко-далеко на брега на Южното китайско море в сиромашка бамбукова колиба живеела една майка, която имала петима сина: Лю-първи, Лю-втори, Лю-трети, Лю-четвърти и Лю-пети. Петимата братя си приличали един на друг като пет капки вода. Рождената им майка често пъти не можела да ги разпознае и Лю-първи наричала Лю-пети. Но всяко едно от момчетата имало своя дарба, която го отличавала от братята му. Лю-първи, като се наведял на брега и захванел да пие вода, можел да погълне цялото море и пак да го излее от устата си, ако поиска. Лю-втори влизал в буйно накладен огън, без да се опари. Лю-трети можел да си протегне краката и да ги удължи, колкото пожелае. Лю-четвърти имал глава, дето сабя не я сече, защото била по-яка от железото. А най-малкият, Лю-пети, разбирал езика на птиците и на животните и можел да разговаря с тях, както с хората. Майката много се радвала на синовете си, защото били работни момчета, живеели задружно и се облягали един на друг. Всеки се трудел да припечели нещо. Лю-първи мятал изкусно мрежи и изкарвал от морето големи риби. Лю-втори събирал сухи кедрови клони и ги мъкнел вкъщи, за да накладе майка му огъня и изпече рибата. Лю-трети обработвал оризовата нива, Лю-четвърти жънел пшеницата. А най-малкият, Лю-пети, бил пастир на домашните овце. И додето стадото мирно хрупало тревица, овчарчето разговаряло с птичките, надбягвало се със сърнетата и играело на гоненица със зайчетата, които не се бояли от него и сами се навирали в ръцете му.

Веднъж върху морския бряг, където живеели братята, пристигнал един ловец, въоръжен с тежък лък, колчан, провесен на кръста, и остри стрели в колчана. Шапката му била накичена с пауново перо. Той бил господар на целия край и от време на време бродел по горите да стреля диви животни, за да си упражнява ръката.

Накрай гората ловецът видял едно момче с островърха шапка от оризова слама, седнало на тревата, а до него лежала кротичко млада дива козица, сложила глава на коляното му. То било Лю-пети, най-малкият. Ловецът, щом зърнал задрямалата козица, коленичил на земята, опънал лъка си и насочил стрелата към рогатата горска жителка. Без да се мае нито миг, Лю-пети тихо прошепнал на кози език:

— Бягай, козичке, защото оня звяр ще те убие!

И преди стрелата да звънне, пъргавата коза припнала, направила два големи скока и се изгубила в гората. Не щеш в туй време от горската самотия показал рогата си един стар елен и тръгнал бавно към ловеца, без да го забележи. В очи на злия човек светнал пламък и той насочил стрелата си към голямото животно, но момчето извикало на еленски език:

— Спасявай се!

Еленът мигом се обърнал назад и изчезнал. Изневиделица изскочили три весели зайчета и заиграли хоро около овчарчето. Ловецът тръгнал към тях с опънат лък.

— Бягайте, палави зайчета! — извикало момчето на заешки език и те се пръснали, накъдето им видят очите.

Злият ловец, като разбрал, че още не може нищо да убие, защото овчарчето е приятел на дивите зверове, целият се зачервил от гняв. Пауновото перо затреперало на шапката му. Хвърлил лъка на земята и плеснал три пъти с ръце. Мигом дотърчали неговите войници, въоръжени до зъби.

— Хванете го! — извикал господарят и показал с пръст към малкия Лю.

И щом войниците заобиколили овчарчето, гласът на разгневения ловец екнал повторно:

— Вържете му ръцете! Отведете го в зверилницата и го хвърлете на свирепия гладен тигър — да го разкъса!

Войниците изпълнили заповедта на своя господар, вързали ръцете на Лю-пети и го отвели в зверилницата. Щом отворили железната врата на клетката и блъснали вътре безпомощното момче, всички си закрили очите, за да не гледат как тигърът ще го разкъса, но като ги отворили пак, войниците зинали от учудване: малкото момче спокойно разговаряло с лютия звяр на тигърски език, а той слушал и радостно въртял опашката си.

Господарят видял всичко и още повече се наежил.

— Прехвърлете момчето в тъмницата! — креснал той на войниците си. — Заповядвам още утре палачът да му отсече главата със стоманения меч!

Войниците отвели мъничкия Лю в тъмницата, която била оградена с каменна стена — висока пет човешки боя. Щом заключили вратата, малкият затворник обърнал очите си към небето и видял едно

птиченце, което хвърчало наблизо. Лю-пети заговорил на птичи език и се помолил на крилатата гадинка да литне към бамбуковата колиба на морския бряг и да отнесе едно писъмце до братята му. В писъмцето пишело: „Мили братя, елате ми на помощ! Злият господар заповяда да ме заключат в тъмницата и утре ще ми отсекаат главата, ако не ми помогнете!“

Птичето литнало с писъмцето в човката си и го отнесло на братята. Същата нощ се вдигнали двама от братята — Лю-трети и Лю-четвърти. Слезли в града и спрели пред стената на тъмницата. Лю-трети казал на Лю-четвърти:

— Настана потайна доба. Пазачите са заспали. Качвай се на гърба ми да те прехвърля през стената.

Лю-четвърти яхнал брата си през раменете. Тогава Лю-трети протегнал краката си и ги удължил пет човешки боя. Прекрачил високата стена и влязъл в двора на тъмницата. Оставил там брата си с железната глава, дето сабя не я сече, а взел мъничкия на раменете си и го изнесъл навън. Тъмничарите не разбрали, че е извършена подмяна, защото Лю-четвърти приличал досущ на Лю-пети.

На другия ден тъмничарите помъкнали Лю-четвърти към градския площад, където го чакал палачът с тежкия стоманен меч — да му отсече главата. Целият град се събрал да види жестокото наказание. Лю-четвърти си навел главата. Палачът замахнал със страшна сила, но когато ударил шията на момчето, която била по-яка от желязо, мечът се строшил на парчета и в ръцете му останала само дръжката.

Господарят побеснял от ярост и заповядал да отведат момчето върху една висока канара и да го хвърлят отгоре в бездънната пропаст.

Вечерта по същото птиченце Лю-четвърти изпратил писмо до брата си Лю-трети: по-скоро да дойде на помощ. Лю-трети дошъл след полунощ. Удължил си краката, прескочи стената на тъмницата, помогнал на брата си да излезе на свобода и сам той останал на мястото му.

Щом се разсъмнало, тъмничарите повели затворника към високата стена, без да забележат, че той не е същият Лю, чиято шия излязла по-яка от желязото. Отвели го на канарата. Тя била много страшна. Оня, който паднал от нея в пропастта, жив не оставал. Палачите надвесили момчето и го блъснали. Но Лю-трети не трепнал, нито се уплашил. Той само протегнал своите чудни крака, удължил ги,

додето стигне дъното на пропастта, и стъпил на здрава земя. Главата му останала горе.

— Хванете го за ръцете! — развикал се господарят. — Изтеглете го и пак го натикайте в тъмницата! А утре накладете голям огън и го изгорете жив!

Тъмничарите издърпали Лю-трети от пропастта и додето го теглели нагоре — той пак скъсил краката си. Заключили го в тъмницата, но през нощта Лю-трети прескочил стената, отишъл си къщи и скоро се върнал с брата си Лю-втори. Сложил го на раменете си, прехвърлил го вътре и го оставил на и своето място. Лю-втори, ако си спомняте, не се боял от никакъв огън и на другата сутрин, когато слугите на злия господар стоварили на площада десет коли сухи дърва, направили клада и я запалили, юначното момче не дочакало палачите да го хвърлят, а само скочило в огъня. И когато пламъците угаснали, целият народ, който се бил насъбрал да гледа грозното зрелище, останал поразен. Въглените вече били побелели, а момчето седяло непокътнато и се усмихвало.

— Какъв е този човек — ревнол господарят, — дето тигър не го яде, меч не го сече, в пропаст не пада и огън не го гори? Де се е чуло и видяло един господар като мене да отстъпи пред едно просто селско момче? То трябва да загине! Вържете му камък на шията, откарайте го в морето и го хвърлете на морското дъно. Там да остане!

През последната нощ най-големият брат, Лю-първи, заел мястото на своя брат в тъмницата и зачакал.

Щом се разсъмнало, два кораба опънали платна и отплували в морето. На първия кораб тъмничарите водели Лю-първи с вързани ръце и камък на шията, а на втория се бил настанил жестокият господар с чиновниците си. Насред морето тъмничарите хванали вързаното момче и го хвърлили в дълбочините.

Но то не се удавило, а разтворило устата си и захванало да смуче водата. Господарят и неговите чиновници от другия кораб забелязали, че морската вода бързо намалява и подводните канари се оголват. Всички пожълтели и се разтреперили от страх. Двата кораба спрели върху остриите подводни камънаци тъй като не могли да се задържат прави, се преобърнали. В туй време Лю-първи изсмукал всичката морска вода, излязъл на високия бряг и пуснал водата пак в морето. Напълнил го. Зашумели вълните, но прекатурените кораби не се

изправили. Морската стихия погълнала завинаги злия господар и неговите чиновници, които останали на морското дъно.

А народът с голяма радост посрещнал спасението на чудесните братя Лю.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.